

Mevsim Normalleri

Neslihan
Önderoğlu

NESLİHAN ÖNDEROĞLU

MEVSİM
NORMALLERİ

Can Çağdaş

Mevsim Normalleri, Neslihan Önderoğlu

© 2020, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Alakarga, 2013

Can Yayınları'nda 1. basım: Temmuz 2020, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Cem Alpan

Düzeltili: Ebru Aydın

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Sanat yönetmeni: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak tasarımı: Başak Nur Vanlıoğlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Baskı ve cilt: Türkmenler Matbaacılık Reklam San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. No: 16-18

Topkapı, İstanbul

Sertifika No: 43087

ISBN 978-975-07-4468-6

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750744686

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

NESLİHAN ÖNDEROĞLU

MEVSİM
NORMALLERİ

ÖYKÜ

♥can

Neslihan Önderoğlu'nun Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

İçeri Girmez miydiniz?, 2018

Yeryüzü Yorgunları, 2018

Yakınlık Korkusu, 2020

NESLİHAN ÖNDEROĞLU, İstanbul'da doğdu. Boğaziçi Üniversitesi İşletme Bölümü'nden mezun oldu. *Notos*, *Varlık*, *Kitap-lık*, *Sözcükler*, *Özgür Edebiyat*, *İzafi*, *Türk Dili*, *Öykü Teknesi*, *Ada* gibi pek çok dergide öyküleri yayımlandı. 2012'de yayımlanan ilk öykü kitabı *İçeri Girmez miydiniz?* ile 2013 Haldun Taner Öykü Ödülü'nü aldı. 2013'te ikinci öykü kitabı *Mevsim Normalleri*, 2014'te editörlüğünü yaptığı *Karla Karışık Kış Öyküleri Seçkisi*, 2015'te *Burada Öyle Biri Yok* ve *Geride Dön Hayat* adlı seçkileri yayımlandı. Murathan Mungan'ın *Merhaba Asker* ve *Kadınlar Arasında*, çocuklar için Filiz Özdem tarafından derlenen *Bir Masal Anlat*, Haydar Ergülen tarafından derlenen *Bu Sefer Mavi*, Aslı Tohumcu ve Kutlukhan Kutlu tarafından derlenen *Güçoburlar* isimli öykü seçkilerinde öyküleri yer aldı. 2015'te üçüncü öykü kitabı *Filler ve Balıklar* ve gençlik romanı *Bana Sesini Bırak* yayımlandı. 2016'da gençlik öyküleri kitabı *Mutsuz Palyaçolar Örgütü*, 2017'de *Ay Dolandı* isimli romanı yayımlandı. 2018'de *Yeryüzü Yorgunları* ve *Tuhaf Şeyler Oluyor Bay Tarantino* romanları yayımlandı. *Yeryüzü Yorgunları* romanı Melih Cevdet Anday Edebiyat Ödülü'ne değer bulundu. 2019'da *Sen Ne İstersen* isimli gençlik öyküleri kitabı yayımlandı. *Sarıç Öykü* dergisinin editörlüğünü yaptı. *Milliyet Sanat* dergisindeki köşesinde bir süre yazılarını sürdürdü. *Günışığı Kitaplığı'nın ON8 Blog* isimli sitesinde öykülerini yazdı. Halen *Virüs* dergisinin editörlerindedir. Yazar İstanbul'da yaşamaktadır. Uğur ve Berfin Ada'nın annesidir.

Gezi'nin isimsiz kahramanlarına,

Şimdi bu çocuklar çekiyor beni
ömrün bütün hallerine
geceyi aralayan baykuşların bile
sustuğu rüzgârsız
bu telaşsız vadide.

Nazım Mutlu / "Ay Turunç mu Çocuklar?"

İçindekiler

Gecenin Ayazında	13
Bir Yerde	19
Kestane Ağacı.....	23
Üçüncü Şahıs	29
Eğik Atış.....	35
Cirดอนlar.....	39
Olivetti	43
Kavunlar	49
Çorba	53
Evrin Teorisi.....	57
Mars One	63
Polen Yağmuru	67
Ayakkabılar	73
Gecikmiş Bir Yaz Akşamı	77
Masaj Artı Duş Yetmiş Beş Lira	81
Baileys ve Japon Balığı.....	87
Hava Kabarcıkları.....	95
Katarakt	103
K'yı Sevmeye.....	109
Dut	113
Veranda.....	117

GECENİN AYAZINDA

Birahaneden çıkmışız. Vakit neredeyse gece yarısı. Üstümüz başımız ekşi bira, sigara dumanı. Ozan'ın öksürüğü tutmuş. Alerjik bronşit. Caddede trafik iyice seyrelmiş. Karşıya geçmeye çalışıyoruz. Otobüs durağına. Adımlarımız dolaşık. Üşüyoruz.

Ozan'la Murat yine o dipsiz tartışmanın içinde. Eski bir defter sayfa sayfa ortaya saçılıyor.

“Kardeşim lan o benim,” diye tıslıyor Murat. Öteki susuyor.

“Kardeşimle yattın sen.”

Bir cevap verse yumruk yumruğa girecekler birbirlerine. Gecenin bu saatinde kaldırımlara serileceklerinden korkuyorum. Buz gibi soğuk. Ortalarındayım. Kollarından tutup çekiyorum caddeyi geçmek için. Montlarından kızartma kokusu geliyor.

Bir taksi kornaya asılıp geri sıçratıyor bizi. Taksici açık camdan dumanlı bir küfür basıyor.

“Allah aşkına kesin şunu,” diye bağıryorum.

Aslında konuşan sadece Murat. Ne zaman bu konu açılrsa Ozan ses etmeden önüne bakıyor. Oltaya gelmesi zor.

“Sen de sus artık Murat. Gecenin bu saatinde nereden açıldıysa yine bu konu?”

“Sen karışma kızım,” diyor. “Sen o zamanlar yoktun.”

Ozan uzun süredir ilk kez sessizliğini bozuyor. Sesi öksürükten kısılmış.

“Daha lisedeydik lan,” diyor. “Lisede, lisede...”

O sırada nereden çıktıysa bir polis memuruyla göz göze geliyoruz. Parmağını havaya kaldırmış, üst geçidi işaret ediyor. Yaya geçidini. Bu kez arkalarından itip geçidin merdivenlerine doğru yürütmeye çalışıyorum onları.

“Hadi,” diyorum. “Bakın polis kızıyor.”

Ozan kolunu elimden kurtarıp hızlı adımlarla öne düşüyor. Biz arkasındayız.

Murat devam ediyor.

“Ben, Gülperi, bu herif birlikte büyüdük. Dünyada başka kız kalmamıştı değil mi? İnsan arkadaşının kız kardeşine...”

Sarhoş ısrarı. Bir türlü unutmuyor. Sözlerini bir düdük sesi bastırıyor. Az önceki polis bize bakarak asılıyor düdüğe. Hızlanıyoruz.

“Çabuk olun,” diyorum. “Bu polis takti bize. Zaten yurdun kapanışına da yetişemeyeceğiz.”

Ozan arkasına bakmadan yürümeye devam ediyor. Bacakları ince, adımları uzun. Kırmızı ekose bir atkısı var. Saçları rüzgârdan uçuşuyor. Burnunu çekerek konuşuyor.

“Sikerim lan polisini de...” diyor. “Gecenin tadı kaçtı zaten. Ben yurda filan dönmem. Kabataş sahiline gidip içki alalım.”

Üstümdeki kaban ince. Rüzgâr vurdukça sırtıma yapışıyor. Ağzımda ketçaba batırılmış patates tadı. Midem ekşi.

“Hava çok soğuk,” diyorum. “Sabaha kadar donarız dışarıda.”

Sesimi alçaltıyorum. “Sen de artık üsteleme Murat. Baksana kaç yıl geçmiş üstünden.”

Yürüyüşümde hep aynı ritim. Gül-pe-ri. Gül-pe-ri. Adı Gülperi olan bir kız nasıldır? Sonra ne oldu sahi Gülperi'ye? Şimdi nerede? Ozan'la neden ayrıldılar?

Ayaklarım dolanıyor. Tütün rengi süet botlarımla kot pantolonumun sağ paçasına kusmuk sıçramış. Az önce birahanenin tuvaletinde.

Üst geçitten inip Kabataş İskelesi'ne doğru yürüyoruz.

"Ya saçmalama Ozan," diyorum. "Sabaha kadar kalamayız dışarıda. Donarız."

Hızını kesmeden yürümeye devam ediyor.

"Sen git kızım istersen. Babamın uyumasını bekler, çaktırmadan eve gireriz."

Evleri Setüstü'nde dar bir sokakta. İskeleyle yakın. Karşılıklı iki apartman. Birinin ikinci katında Ozan'ın annesiyle babası oturuyor. Öbüründe Muratlar kapıcı.

Ozan'ın babası gazeteci. Saz çalıyor. Şair. Kitapları var. Çok içiyor ve Ozan'ı, "Kafka'yla Proust karışımı oğlum benim," diye seviyor. Ben henüz Proust'u tanı-mıyorum.

Murat'ın babasının elleri egzamalı. Kışın hep kanıyor. O da çok içiyor. En büyük çocuğunu üç yaşındayken araba ezmiş. Abisinin adını koymuşlar Murat'a. Belki bu yüzden oğlunu bir türlü sevemiyor.

Ozan da, Murat da babalarıyla geçinemedikleri için yurttan kalıyorlar. Benim evim Tekirdağ'da. Babam alkol-den nefret ediyor.

İskele meydanına varıyoruz. Deniz kenarı büsbütün ayaz. Ellerimi ceplerime sokuyorum. Her zaman gittiği-miz şaşı büfeciye gideceğiz. Adam bizi tanıyor. Ucuz şarap satıyor.

Murat sanki aklına yeni gelmiş de ortaya konuşuyor.

"Para var mı sizde? Ben sıfırım." Durduğu yerde çişi gelmiş gibi sallanıyor.

"Şaşı bu sefer de borca yazmaz, ona göre."

Ozan'la ben üzerimizde ne varsa denkleştirip büfeye yaklaşıyoruz. Murat banka oturmuş bizi bekliyor.

Büfede iriyarı iki adam tostla ayran alıyor. Büfeci bizi tanıyor, başıyla selamlıyor gülümseyerek.

“Üç tane sosisliyle, bir şişe köpeköldüren versene abi,” diyor Ozan.

Cebinden bir sigara çıkarıp yakıyor. Büfeciye de tutuyor. Çakmağın alevi yüzünü aydınlatıyor. Gözleri soğuktan çipil çipil. Ağlamış gibi. Kahverengi, güzel.

Aynı anda adamların bakışları üstüme sabitleniyor. Sarhoşlar. Nefesleri rakı kokuyor. Bana bakarak güya kendi aralarında konuşuyorlar.

“Kız mı lan bu?”

“Yok be saçlara baksana benimkinden kısa.” Birisi kolumun ucundan yakalıyor.

“Kız mısın yavrum sen? Memen var mı memen?” Ozan'a bakıyorum. Bir şeyler yapsın, diye bekliyorum. Duymamış gibi davranıyor. Kolumu adamın elinden kurtarıp küfrü basıyorum.

“Siktir git sarhoş köpek!”

Büfeci araya girmese heriflerden dayak yiyeceğim. Uzatmıyor, gidiyorlar.

Ayaküstü sosislilerimizi yedikten sonra banka oturuyoruz. Şarabı elden ele geçiriyoruz. Şişe daha yarılanmadan Murat isyan ediyor.

“Ben dayanamayacağım bu ayaza. Hadi eve gidelim.”

Ozan oturmaya devam ediyor.

“Babam daha sızmamıştır, biraz sabret.”

Üsteliyor Murat. “Ne biliyorsun? En azından bir gidip bakalım.”

Yeniden yola koyuluyoruz. Sokak dar. Apartmanlar neredeyse birbirine degecek. Ozanların camına bakıyoruz. Hâlâ ışık var. İçeri girmemiz imkânsız. Murat cebinden anahtarını çıkarıyor.

“Bari bizim apartmana girip bekleyelim.”

Hep birlikte girişteki merdivenlere oturuyoruz. “Şarabı atalım, şimdi biri görür, babama söyler,” diyor Murat. Öbürü kabul etmiyor. Yeniden bir tartışma başlıyor.

“Eeee, ne haliniz varsa görün, ben eve gidiyorum,” diyor Murat.

Beni gösteriyor. “Bu kız da bizim yüzümüzden sefil oldu buralarda.”

Evinin kapısına anahtarı sokup usulca çeviriyor. Bir an aralanan kapıdan merakla içerisini görmeye çalışıyorum. Karanlıkta. Gülperi orada mı? Hâlâ öyle biri var mı o evde?

Kapı sessizce kapanıyor.

“Burada durmayalım, biri görür. Gel çatıya çıkalım,” diyor Ozan.

“Donarız orada,” diyorum.

“Çok kalmayız. Babam neredeyse uyur zaten,” diyor merdivenleri tırmanırken.

Buz gibi havaya çıkıyoruz yeniden. Kalorifer bacasının yanına çöküyoruz. Yan yanayız. Arada dizlerimiz değiyor. Ozan sızmak üzere. Benim soğuktan dişlerim birbirine vuruyor. Konuşmuyoruz. Bizi buradan gelip alacak birini bekliyoruz sanki. Neden sonra başı hafifçe yana eğilip omzuma düşüyor. Saçları yanaklarımı gıdıkliyor. Tıraş losyonu, sigara ve yağ kokuyor.

“Ozan,” diye sesleniyorum. Gözlerini güçlkle açıyor. “Evet?”

“Şu Gülperi...”

Dişlerimin takırtısından zor konuşuyorum. “Ne olmuş ona?” diye soruyor.

“Yani merak ettim,” diyorum. “O nasıl biriydi?”

Kelimeler ağır ağır çıkıyor ağzından. Paslı bir çivi sanki. Uykulu. Dolaşık.

"Farkında mısın anne," dedim. "Biz nerde bir ayna görsek kendimize bakmadan edemiyoruz."

Tek başına çocuklarını büyütüp annesine bakanlar, engelliler, erkeklerin dünyasında kendine yer bulamayan kadınlar, dağılmış aileler, kardeş rekabeti, boyunduruklar, kırık kalpliler... Cinsellik, şiddet, yalnızlık, iletişim-sizlik ve kapana kısılmışlık...

Neslihan Önderoğlu cesur bir yazar; öykü kişilerini hayatın her alanından, her kesimden, her yaştan seçiyor. Kimi zaman uç durumları, sınırda yaşayanları, kimi zaman da gündelik hayatta karşılaşılan çıkmazları, ruhu kavrayıveren sıkışmışlık hissini ortaya seriyor. Ancak hiçbir zaman duygu sömürüsüne kaçmıyor; hissiyatı altını çizmeden, okurun kendi imgeleminde yaratmasına imkân verecek şekilde, özenle kurduğu sahnelerle iletmeyi seçiyor. İncelikli kurgusu, tutumlu anlatımıyla *Mevsim Normalleri*, onun bu özelliklerini en iyi yansıtan öykülerden oluşuyor.

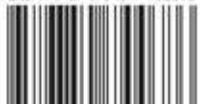
#yalnızlık #kadınaşiddet #erkekegementoplum #cinsellik #tahakküm #iletişimsizlik
#kader

 can

canyayinlari.com | [f](#) | [t](#) | [v](#) | [canyayinlari](#)

öykü

ISBN 978-975-07-4468-6

9 789750 744686